

[Steincke.]

ten som 1. instans. Jeg kunne tænke mig, at enkelte underretsdommere også herhjemme ville have glæde af en sådan regel.

Det fremgår af kapitel 6, § 12, at en af landsretten som 1. instans afsagt dom inden 8 uger kan indankes for Østre Landsret.

Med hensyn til politimyndigheden er det efter kapitel 1, § 17, landshøvdingen, der som rigsadvokatens stedfortræder leder politiet og anklagemyndigheden, medens den stedlige politimyndighed tillægges kommunefogderne. Af betænkning nr. 2, side 144, fremgår det iøvrigt, at politiet i Grønland vil få langt langt flere opgaver at varetage end vort politi herhjemme, men til gengæld har det formentlig og forhåbentlig ikke i Grønland så travlt med de egentlige politiopgaver, som man har her, navnlig for tiden.

De følgende kapitler indeholder jo et mylder af enkeltbestemmelser dels hentet fra retsplejeloven, dels tillempet efter de særlige grønlandske forhold — alene afstandene, manglen på sagførere o. s. v. gør jo særregler nødvendige —, bestemmelser om retssproget, om ledelsen, om offentlighed, om vidneførsel o. s. v.

Dernæst kommer kapitel 3 om behandlingen af civile retssager, kapitel 4 om skifte, værgemål og faderskabssager, det udførlige kapitel 5 om behandlingen af kriminelle sager, kapitel 6 om anke og genoptagelse samt endelig kapitel 7 om fuldbyrdelse af domme og ikrafttrædelsesbestemmelser. I det hele drejer det sig om 160 paragraffer, som den højtærede statsminister jo iøvrigt selv trak hovedlinierne op for ved lovforslagets fremsættelse.

Det siger sig selv, at der under de særlige forhold, der gælder for denne lovgivning, og overfor denne vrimmel af paragraffer må opstå tvivlsspørgsmål; og selvom man har den største respekt for de forskellige sagkyndige instanser, der gennem udarbejdelsen af betænkning eller lovforslag har beskæftiget sig med de forskellige problemer, en respekt, der ikke mindst gælder det stats- og justitsministerielle redaktionsudvalg m. fl., der omtales i bemærkningerne til lovforslaget, side 32, vil der alligevel være forskellige detailler, som det vil være nødvendigt at drøfte i det udvalg, som jeg senere skal tillade mig at foreslå nedsat. I øjeblikket skal jeg for ikke i for høj grad at trætte eller lægge beslag på tingets tid, indskrænke mig til at nævne nogle enkelte af disse spørgsmål.

Med hensyn til kompetencespørgsmål drøftes det flere steder, f. eks. i kapitel 2,

§ 9 og § 21, hvorvidt det skal være landshøvdingen, som landsrådene har henstillet, eller statsministeren, der skal udfærdige de i nævnte paragraffer omhandlede bestemmelser. Jeg behøver vel ikke at nævne, hvad resultatet er blevet, men jeg vil dog samtidig gøre opmærksom på, at landsrådene ifølge de side 47 meddelte ekstraktudskrifter af forhandlingsprotokollen tilsyneladende enstemmigt er gået ind for, at landshøvdingen, der må antages at have et betydelig større lokalt kendskab end statsministeren, får denne beføjelse.

Må jeg dernæst sige, at det på forhånd forekommer mig mindre tiltalende, at en lov, der i bemærkningerne, side 41, selv ophøjer sig til en systematisk lovgivning om retsplejen, ikke desto mindre adskillige steder, f. eks. i kapitel 4, §§ 2 og 3, henviser til den anordning for Grønland af 26. juni 1926, som den selv ophæver i kapitel 7, ja, at lovforslaget endog henviser til et regulativ af 15. marts 1929, jfr. kapitel 4, § 4, et regulativ, som samtidig skal ændres. Det er for mig at se en temmelig ejendommelig form for systematisk lovgivning.

Det er endvidere noget betænkeligt, at man ikke gennemfører hovedprincippet om offentlighed, jfr. kapitel 2, §§ 7 og 8, men det er muligt, at man her må lempe sig noget af hensyn til de særlige grønlandske forhold; det er jo ligeledes disse, der har medført, at § 13 mangler bestemmelser, der svarer til almindelig dansk retspleje — det er reglerne om syn og skøn. Og når der er tale om tab af borgerlig agtelse, vil jeg gerne spørge, om begreberne herom er de samme i Danmark og i Grønland, om det er tab af eskimoisk eller af dansk borgerlig agtelse, der er tænkt på, eller måske begge dele.

Endelig kan man, hvor det drejer sig om de mere principielle spørgsmål, vel også være noget i tvivl om, hvorvidt Klaus Lynge ikke har ret, når han, som anført i bilaget til lovforslaget, side 47—48, frygter, at man forskellige steder i dette lovforslag har udtrykt sig for kortfattet, idet de mennesker, som skal administrere loven på de små pladser i Grønland, efter hans opfattelse ganske mangler de fornødne forudsætninger og man derfor må befrygte, at en for kortfattet vejledning kan og vil medføre mange misforståelser. Men disse forskellige spørgsmål og flere til kan vi jo drøfte nærmere i det udvalg, der forhåbentlig kommer.

Jeg kunne forøvrigt standse her, men ikke mindst under hensyn til den kritik af lovsprog, der særlig for tiden er fremme sammen med kritikken af kancellistilen, kan jeg ikke tilbageholde den bemærkning, at sproget i